

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 350/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť V. S., bytom Č., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. S. pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006 **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2006 doručená sťažnosť V. S., bytom Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006.

Sťažovateľ uviedol, že proti rozsudku Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 37/2005 z 18. apríla 2006 podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Sťažovateľ uviedol, že 20. júla 2006 mu bola doručená výzva krajského súdu na zaplatenie súdneho poplatku za podanie odvolania. Podľa vyjadrenia sťažovateľa bol súdny poplatok vo výške 3 000 Sk zaplatený 2. augusta 2006.

Sťažovateľ však namietal, že krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006 zastavil odvolacie konanie a nariadil vrátiť mu súdny poplatok vo výške 2 800 Sk prostredníctvom Daňového úradu Č. po právoplatnosti tohto uznesenia.

Sťažovateľ sa nestotožnil s právnym názorom krajského súdu obsiahnutým v uznesení z 30. augusta 2006, ktorým bolo odvolacie konanie zastavené z dôvodu, že súdny poplatok bol zaplatený druhý deň po uplynutí lehoty na jeho zaplatenie. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol: *„Krajský súd neprihliadal na skutočnosť, že odporca si svoju poplatkovú povinnosť dodatočne splnil, pretože posúdenie následkov oneskoreného zaplatenia súdneho poplatku nie je ponechané voľnej úvahe súdu, ale súd musí postupovať v zmysle kogentných ustanovení špeciálneho právneho predpisu o súdnych poplatkoch (Zákon o súdnych poplatkoch).“* Sťažovateľ poukázal na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, podľa ktorého tým, že nezaplatil súdny poplatok v stanovenej lehote, nastali skutočnosti uvedené v ustanovení § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého ak nebol súdny poplatok zaplatený v stanovenej lehote, súd musí konanie zastaviť.

Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd postupom a rozhodnutím v uvedenej veci mu ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom, pričom dodal, že „postup

Krajského súdu ako súdu odvolacieho, teda rozhodnutie o zastavení odvolacieho konania, jeho dôvody a skutočnosť, že proti svojmu rozhodnutiu nepripustil odvolanie je nesprávny a nezákonný“.

Sťažovateľ argumentoval aj ustanovením § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, pretože podľa jeho názoru z tohto ustanovenia vyplýva, „že proti uzneseniu o zastavení konania môže účastník konania – poplatník podať odvolanie alebo zaplatiť súdny poplatok“, a teda, že súdom príslušným na zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku je súd prvého stupňa.

Na základe uvedeného sa sťažovateľ domnieva, že „postupom krajského súdu bolo upreté právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces zaručený Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dokumentmi“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd postupom a uznesením sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006 porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, namietané uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazal ho zaplatiť mu trovy právneho zastúpenia vo výške 6 825,50 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti sťažnosti vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jej odmietnutie.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto vyššie citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu

a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Z uvedeného vyplýva, že ústavná kontrola možného porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa nastupuje až po primárnej kontrole zo strany všeobecného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006 mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože krajský súd ako súd odvolací zastavil odvolacie konanie z dôvodu, že súdny poplatok nebol zaplatený v stanovenej lehote, ako aj tým, že proti svojmu rozhodnutiu nepripustil opravný prostriedok.

O účinnosti opravného prostriedku nevznikajú pochybnosti v prípade, ak zákon výslovne opravný prostriedok vylučuje, resp. ho nepripúšťa. V takých prípadoch nepatrí podľa názoru ústavného súdu k podmienkam prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyčerpanie opravného prostriedku. Použitie takého opravného prostriedku nemôže viesť k poskytnutiu požadovanej súdnej ochrany a opravný súd o ňom rozhodne bez ohľadu na meritum veci tak, že taký opravný prostriedok odmietne (napr. II. ÚS 218/03, III. ÚS 321/04).

Jedným zo zákonných dôvodov podania dovolania proti každému právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (teda aj proti uzneseniu) je podľa ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku skutočnosť, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Z uvedeného je teda zrejmé, že ak teda krajský súd ako súd odvolací právoplatne zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku v stanovenej lehote, pričom proti uzneseniu nepripustil odvolanie a sťažovateľ sa domnieval, že daným postupom a rozhodnutím došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, mal pred podaním ústavnej sťažnosti možnosť napadnúť namietané uznesenie dovolaním (obdobne napr. II. ÚS 51/05, III. ÚS 321/06).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 275/2006 z 30. augusta 2006.

Obsahom základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy je právo, aby vec účastníka konania bola prerokovaná verejne, v jeho prítomnosti a v primeranej lehote, ako aj to, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Znenie toho článku ústavy zároveň limituje možnosť vylúčenia verejnosti, a to len za podmienok uvedených v zákone.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré by v okolnostiach prípadu mohli byť ústavným súdom posúdené z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu sťažnosti nie je ani zrejmé, ktoré aspekty základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ namieta.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a sťažovateľ podľa § 20 ods. 2 tohto zákona návrh odôvodní a uvedie navrhované dôkazy. Aj túto otázku je však možné riešiť v dovolaní.

V tejto časti ústavný súd taktiež sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, s poukazom na ustanovenie § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde mu nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2006